

חיפא והשחף¹

תאופיק פיאד

חיפא הייתה ילדה קטנה ושחומת עור. היא התגוררה עם הוריה בפחון על שפת ימה של בירות. חיפא לא אהבה כל כך את ביתה. בקיץ, כשעלתה השמש לשמים, היה הפחון מתחמם מאוד. בחורף טפטפו לתוכו מים מן החורים שבתקרה והרוח הקרה איימה לעקור אותו ממקומו.

עם כל זאת חיפא הייתה תמיד ילדה מאושרת. היא אהבה מאוד את הים ואת העופות הלבנים היפים אשר חגו תמיד מעליו בשמיים. כאשר סבה הזקן שט הרחק אל תוך הים היו העופות נוהגים לרחף מעל סירתו ומתלווים אליו בחזרה אל החוף. חיפא אהבה מאוד את סבה שנהג לחזור ולומר כי "חיפא היא ילדה יפה". הוא גם נהג להשיט אותה איתו בסירתו מעל לגלים.

יום אחד ראתה חיפא את סבה נושא את רשת הדיג ועושה דרכו לעבר הסירה. כפי שנהגה לעשות תמיד, גם הפעם היא הקדימה אותו והתיישבה בתוך הסירה. אולם בפעם הזאת הרים אותה סבה בזרועותיו והוריד אותה אל החוף. אחר כך הוא אמר: "היום לא תוכלי לבוא עמי, חיפא".

שאלה חיפא: "מדוע סבא?"

"משום שהיום אני עומד לשוט רחוק רחוק" ענה הסב.

כאשר טיפס אל תוך הסירה הוא הוסיף: "שם, הרחק מעבר לים נמצאת חיפא אחרת, יפה כמוך. היא ממתינה לי בכל העת. אספר לך עליה רבות כאשר אשוב ממסע". אחר כך דחף בשתי ידיו החסונות את הסירה מן החוף אל המים והתרחק לאט לאט. חיפא נותרה עומדת על החוף, עצובה.

כאשר נעלמה הסירה מאחורי הגלים התיישבה חיפא על החול ופרצה בבכי. מעליה ריחף שחף לבן ששמע מרחוק את קול בכייה. הוא מיהר לחוג מעליה כשהוא מכה בכנפיו.

"מדוע את עצובה כל כך, חיפא?" שאלה הציפור והתרוממה מעלה בשנית.

¹ מוקדש לע'די ח'ורי שמפיו למדתי לראשונה על 'חיפא והשחף', לאלה רום נכדתי האהובה שביקשה ממני להקריא את הסיפור בגן הילדים שלה. מוקדש באהבה גם לרוז רום, איתי אליאב ומייקי גרוס.

הרימה חיפא את ראשה והתבוננה אל עבר השחף כשהיא מבקשת למחות את דמעותיה. כאשר שב והתקרב אליה בשנית ענתה: "משום שסבי אוהב ילדה אחרת מלבדי. גם שמה הוא חיפא. הוא השאיר אותי כאן ונסע אליה".

השחף פרץ בצחוק גדול והכה בכנפיו מעל לראשה.

חיפא רגזה ואמרה לו: "הוי אתה השחף, מדוע אתה לועג לי?"

"משום שחיפא האחרת אינה ילדה, חיפא. חיפא זוהי עיר שנמצאת שם מעבר לים. היא יפה כמוך. גם אני אוהב אותה."

נעמדה חיפא על רגליה ואמרה בכעס: "שחף, אינך דובר אמת. חיפא היא ילדה קטנה וסבי אוהב אותה יותר ממני."

אמר השחף: "אין אני משקר כלל וכלל, חיפא. אותה חיפא שאוהב סבך היא העיר שבה נולד וגדל כשהיה ילד קטן כמוך. הוא העניק לך את שמה משום שהוא אוהב אותך בכל מאודו."

הכה השחף מספר פעמים בכנפיו מעל לראשה של חיפא והתרומם לעבר השמיים.

הושיטה חיפא את זרועותיה ואמרה: "הוי שחף. אל תנטוש אותי. אני מבקשת לשאול אותך שאלה."

"אני עוזב על מנת להשקיף על חיפא מעל הים יחד עם סבך. כאשר אשוב משם אספר לך רבות אודותיה" אמרה הציפור והתרחקה.

חיפא חייכה ונופפה לשחף לשלום בידיה הקטנות. כאשר נעלם השחף מעבר לאופק התיישבה חיפא על החול, והמתינה לסבה שיחזור.

השמש נטתה לשקוע מעבר לים וצבעה אותו בצבע התפוז. חיפא הוסיפה לשבת על החוף ממתינה לסבה וחולמת על חיפא השנייה.

תרגום: יהודה שנהב-שהרבני